

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*Når natterne blir lyse og engen står
og dufter
så sødt og godt af kløver, hvor er
dit hjerte da?
Når stjernerne er blege, og fugle-
sangen stjæler
din nattesovn, hvor kommer de tusind
minder fra?*

*Fra andre sommernætter med telt mod
himmelranden
og græs, som hvisker sagte en ukendt
sang for dig?
Der sank en skat af glæde og lys
i vore hjerter
fra sommerlejrens dage — et eventyr
for sig.*

*For vi har alle kendt det, hvor slig
en nat i lejren
lod vore sind fornemme en ny
og fremmed magt,
så underlig en viden om livets egen
fylde,
som gør på en gang modig og ydmyg
og forsagt.*

*Den underlige tone i dette bløde
halvlys
greb vore hjerter den gang og griber
dem i dag,
for sjælden var vor lykke så nær og
let at fange
og sindet frit og åbent og blankt
som netop da.*

(Fra Norges KFUK-spejders
jubilæumsskrift)

Kære spejdere!

Nu kan der vel ikke være så forfærdelig lang tid, til I skal til at finde lejrtिंगene frem: rygsækken — den har min sandten endnu et par stive pletter af regnvejrssølet på Rohden, dem må vi passe godt på, og sandelig om der ikke i madras-

våret ligger lidt hakkelse også som en erindring om korpslejren. Ja, kan I huske den?

Ja, det var dengang, og nu skal I ud med jer selv. Men I skal tage med jer ikke bare de små stumper hakkelse i madrasvåret, men også erindringen om, hvad det vil sige at være mange; for det giver en god fornemmelse i ryggen, at man ikke er alene, men at man er med i noget, der er det store perspektiv i, og noget, som mange slutter op om.

Jeg talte med en tidligere spejder forleden, der talte om, at de var fire gamle spejdere, som mødtes og gik lidt ture, „men det er ikke rigtigt noget, ved du,“ sagde hun, „for vi har hele tiden fornemmelsen af, at vi er så få.“

Og det måtte jeg tænke meget over. For fire mennesker skulle da nok kunne gå i skoven og have det rart og foretage sig noget fornuftigt. Men de savnede den fornemmelse af tryghed og mængde, som deres spejderår havde givet dem, og det er jo ganske lærerigt.

Derfor skal I ikke bare, når I er i korpslejr, konstatere, at nu er I mange. Men I skal huske det, når I om fjorten dage spredes ud over landet. Husk på, at I er en stor familie. Hyg jer med dem, I møder på jeres vandring, lær af deres rute og giv dem af jeres egne erfaringer.

Opsøg de spejdere, der måtte bo i nærheden af jeres lejrplads — de kan sikkert give jer gode tips og fortælle jer noget om egnen, I slet ikke havde tænkt på. Og så kunne I vel lære dem en god sang til gengæld.

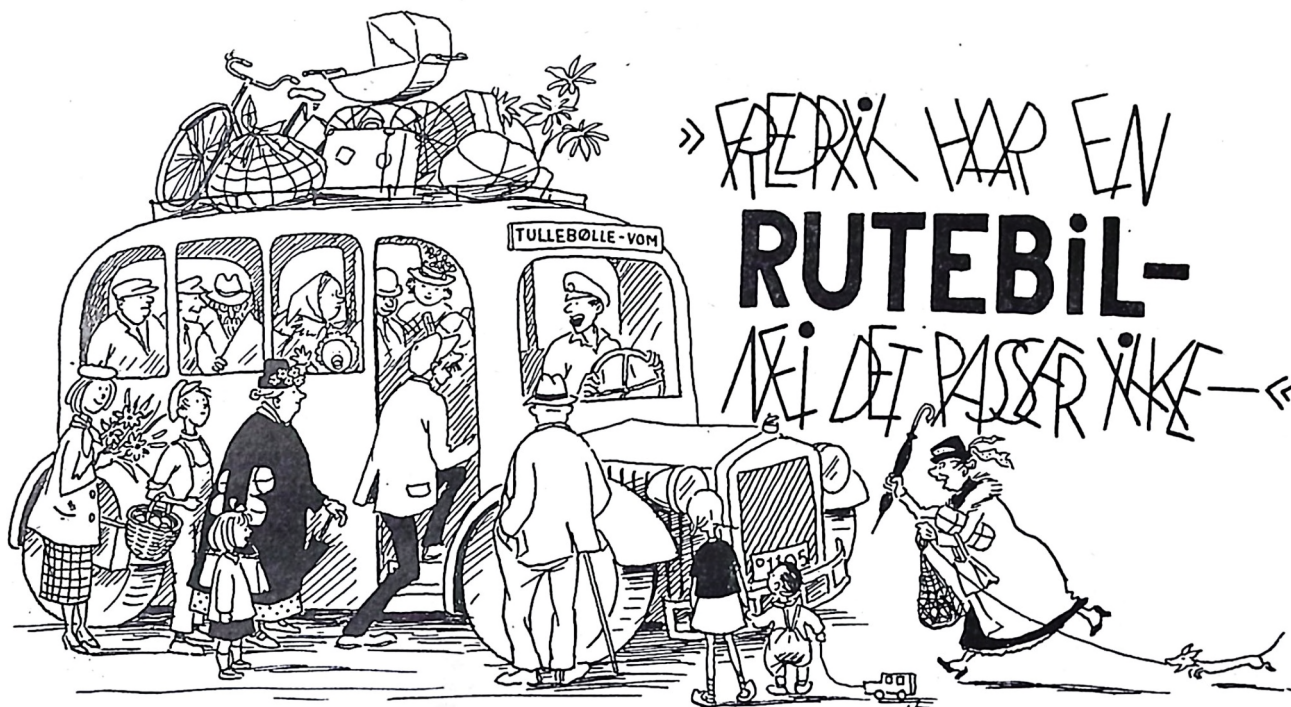
Hvor ville man helst i lejr, om man fik lov at vælge?

Måske en vandrerlejr på Bornholm. — God dag, lille Mads, ville jeg sige i Neksø, og se indenfor. Eller måske ligge på en sydfynsk ø og besøge moster fra Svendborg. Man kunne måske tage til Kås og møde Hededivisionens spejdere. Jeg tænker mig dem altid med en lyngkvist bag øret. Fænø var jo ikke tosset. Men der er vist trængsel i år. Eller man kunne tage til Anholt og ligge på Sønderbjærg og besøge den stedlige trop.

Der er masser af muligheder, og der er det gode ved dem, at de alle er lige forjættelsesfulde!

God sommer og god lejr, godtfolk!

Henriette

Kan I huske den børnebog om Fredrik med rutebilen, der for år tilbage hamrede sine rytmer ind i os? Fredrik ville tage ud for at se, om det passede, at der var sorte børn til, og det passede. Der var sorte børn til.

Og bor I ved en af Danmarks hovedveje, så ser I også de store rutebiler, der udstyrede med al slags hygge og behagelighed ruller turisterne ud over Europa, for at disse på behagelig måde kan overbevise sig om, at der er bjerge til, Eiffeltårne og mennesker, der taler andre tungemål og ikke spiser rugbrød — og bliver store og stærke alligevel. Og ser vi på dertil lavede fartkort over Danmark, kan vi også se, hvordan hele Danmark med hovedland og øers mangfoldighed er gennemkrydset af rutebiler med mærkelige stednavne i panden.

Er I flinke vandringsmænd i jeres patrulje, så har I også nok haft lejlighed til at love for, at I ved et vejkryds, hvor I alle var blevet så trætte, kunne entre sådan en stor brummende bille på

hjul og snyde for at gå et par kilometer, mens I fortalte hinanden meget højlødt, at netop dette stykke vej var ikke så morsomt at gå, altimens I i smug skubbende skoene lidt af jer og hvilede tærne.

En rutebil er et fornøjeligt køretøj. Med det kan man mere end med andre fartøjer gøre Danmark på tværs. Ja, jeg tænker ikke bare på det rent geografiske, men ingensteder bliver folk rystede så godt sammen — bogstavelig talt — som i rutebilen. Der står som regel, at man ikke må tale med chaufføren, for han må jo ikke forstyrres i sin ansvarsfulde gerning, men det er der ingen, der bryder sig om.

„Hvorfor flages der på halvstang på Sølyst?“ spørger en gammel mand i søndagsstadsen. Chaufføren ved det. Det er den gamle mor, der er død. En almindelig samtale begynder, for hvor gammel mon egentlig Eline Jensen var? Og hvad døde hun af? Snart ved vi alle, hvad hinanden fejler, og vi giver gode råd og glemmer dem, vi

selv får. En lille lyshåret dreng står ved en Vejsten. Han rækker en pakke op til chaufføren og beder ham, om han vil bytte skoene i Messen til et nummer større og lægge ud, hvis det bliver dyrere. Jo, det skal chaufføren nok.

Foran Brugsen holder vi længe, chaufføren er gået ind.

„Her drikker han altid formiddagskaffen,“ siger en ung kone, som har en meget blå hat med et meget rødt slør på og et mikroskopisk barn på skødet. Hun siger det med et suk af kaffetørst, men uden ærgrelse over det lille ophold.

En energisk udseende mand trækker vinduet ned og råber med brugsemanden om læggekar-toflerne.

Vi kører videre. Og det er et stykke Danmark, vi kører i. Danmark i junisol og med lærkesang over grønne marker. Grøftekanterne er dejlige nu, og man aner en stribe vand, der diser langt borte. I svinget ved en hvid kirke sagtner chaufføren farten, men standser ikke, og jeg vil ikke sige kyler, men kaster med øvet hånd to kranse — den ene med flagrende bånd — ud, så de lægger sig på rabatten. Jeg skeler bagud, jo, de ligger der nok så nydeligt, papiret er kun løsnet lidt, og kort synes der at være på. De skal nok blive besørgede derhen, hvor de skal.

Vi standser ved et gråt forsamlingshus. En lille mutter i grønne morgensko kommer styrtende ud og får en pakke aviser stukket ud. „Er der noget nyt?“ spørger hun. Og mens de nærmeste beredvilligt fortæller, hvad nyt der er i den nærmeste verden, læser jeg en stor plakat på en telefonstolpe. Der skal være film og kaffe i forsamlingshuset i morgen. Det er Galathea-filmen.

Bag mig drøftes et bryllup, som alverden synes at skulle med til. Vil det være rigtigst at tage det sorte tøj på, eller hvad er det mest passende. Ja, det kan man nok være i tvivl om.

I nogle bakker går får med bittesmå garnnøgler af hvide lam. Et fæl leger på lange ben i en fold rundt om sin mere besindige moder, og en hane forkynder fra en mødding, at det kan være meget godt med heste og køer og får og den slags, men det er dog hanerne, der er verdens fornemste dyr.

Vi kører stærkt nu, for vi skal have indhentet de to minutter, formiddagskaffen i brugsen kostede. Bump! siger det, en pakke falder ned fra

et net og havner i en ældre tilknappet dames sorte hat. Det ser ubeskrivelig komisk ud, men jeg er den eneste, der er så fjantet, så jeg maser ansigtet ind i ruden og ser på store gårde og lave huse, på marker, der runder sig og bakker sig, på små lunde og de mennesker, der færdes ud over deres agre. Jeg kender dem ikke, de prenter sig på min nethinde og går ind i min hjerne — det er Danmark alt sammen. Danmark i juni.

Vi standser igen. „Tag lige Carl her og sæt ham af hos hans mormor,“ siger en lys kone-stemme. Og Carl, tre år kan han vel være, sættes vandkæmmet og rødskuret på sædet bag chaufføren og knuger en lille pakke til sig. Moderen vinker. Men Carl ser alvorligt frem for sig, en lille ansvarsbevidst mand på rejse i den vide verden.

Og ind imellem alt det, man ser og oplever, digter man selv om de mennesker i bilen, som intet siger, men som sidder vendt ind i sig selv, lidt stive i tage-til-byen-stadsen, men med ansigter skabt af oplevelser og hverdag, og hænder, der blev barkede af sliddet. Hvor skal de hen? hvor kommer de fra? Er den lille grå mand og den lille sorte kone på bagsædet et ægtepar, som tænker i samme rytme, og som derfor ikke behøver at sige hinanden så meget mere?

Og så er vi i byen. Solen skinner i de røde tage.

Børn kommer i fuld fart på cykler, måske er det spisefrikvarteret, der skal udnyttes. Der pudses vinduer, og der handles.

Foran stationen mødes rutebilen med andre støvede biler fra andre veje.

De taler vel sammen i deres sprog og giver sig lidt i varmen og af læsset.

Det kunne være godt engang bare at køre med Danmarks rutebiler ud i det blå, at stå op i den med det mærkeligste navn i panden og køre, indtil man kom til et godt sted og så trave der, indtil man mødte en ny landevejs bus.

Man ville som Fredrik med rutebilen opdage og erfare, at der er mennesker alle vegne, mennesker, som man kommer til at holde af, selvom man kun skal se dem i et kvarter og formentlig aldrig mere, rare mennesker, travle mennesker, mærkelige mennesker, åbne mennesker, tilknappede mennesker, menneskebørn i alle aldre.

Det var ikke så tosset at have en far som Fredriks, en der har en rutebil.

Annesofie

HVORDAN LAVES DET

Hvad skal vi stille op, når det regner i lejren?

III.

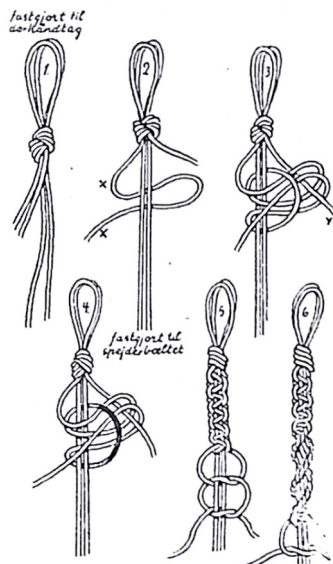
Naturligvis håber vi alle, at det bliver strålende solskin fra morgen til aften i de 8—10 dage, netop jeres lille trop skal i sommerlejr — men ... mon ikke erindringen om sidste års fugtige sommer får os til at tænke på de dage, hvor regnen strømmede ned og tvang mange til at opholde sig i teltene?

En sådan regnvejrsdag kan fordrives på mange måder; man kan simpelthen sove den væk eller ligge på maven og læse kulørte ugeblade og spise bolcher til. Det første kan man trænge til, men det sidste er meget lidt spejdermæssigt og noget, man ikke bliver særlig klog af. Den dygtige patruljefører skal nok holde sine spejdere vågne, og er hun tilmed så betænksom, at hun hjemmefra har medbragt en lille æske med forskellige spil som firkort med morse, kortsignaturer, farveblyanter, saks el. lign., kan en regnvejrsdag blive en fornøjelig og lærerig dag.

Måske kunne også du give dit bidrag til, at patruljen fik et godt udbytte af den tid, regnen trommer på teltvæggen. Her er et par ting, som du skulle sætte dig ind i, og som i givet tilfælde kan lære videre til dine kammerater.

Knytning er en rolig og fredelig fritidssysse, som I kan have megen fornøjelse af at kunne. Når man først har lært at knytte den dobbelte fladknode eller sømandsknuden, som den også kaldes, kan man med lidt øvelse knytte bæltter, tasker og indkøbsnet. Men det vil vi gemme til en anden gang, nu vil vi koncentrere os om at lære at knytte

den før omtalte sømandsknude — jeg foreslår at lave en hundesnor — det er ikke så indviklet og giver god øvelse. Dertil skal du bruge fiskegarn eller groft seilgarn, helst hvidt. Når du har bestemt dig til, hvor lang hundesnoren skal være, skal du måle 2 snore af — den ene dobbelt så lang som den ønskede hundesnor og den anden 8 gange så lang. Hvis du ønsker den færdige snor på 1 m, skal du

Bo fortæller
denne gang,
hvordan man
laver en
hundesnor

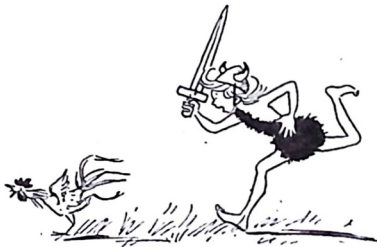
TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Som vikinger, skjoldmænd og vilde massaler
ta'r spejdere nu om stunder i lejr -

spisende larver og ukogte rejer,
gråspurveeder og uglopostøjer.

Man bruger ej mere de gammeldags grejer,
næh, maden den flenses med assagaler.

Ja, moderne rundt i en cirkel drejer -
her Tinka ses træne til sommerens lejr!

altså måle en snor på 2 m og en på 8 m. Vi finder midten på hver af disse snore og binder dem sammen som vist på tegningen (1). Den fremkomne løkke kan senere ved hjælp af et slyngestik fastgøres i „Bob“'s halsbånd. Nu derimod fastgør du løkken til en fast genstand, f. eks. vinduessprosser, dørhåndtaget eller omkring et stoleben ved hjælp af et stykke sejlgarn — det vigtigste er, at den sidder godt fast.

Ca. 20 cm fra knuden fastgør du de 2 korte

snore til spændet i dit spejderbælte ved at sno garnet nogle gange om den runde plade med trekløvet, og du sætter dig sådan, at de korte snore er fast udspændt mellem dig og den genstand, til hvilken løkken er fastgjort. De korte snore skal blive siddende stramme, medens vi arbejder med de 2 lange snore.

Nu må du holde ørerne stive og følge godt med: Med tråden fra venstre dannes en løkke, der lægges nedenunder de 2 stramme tråde. Højre hånds tommel- og pegefinger stikkes nedefra op i denne løkke, føres om de 2 stramme snore og henter de z med x paa tegningen. (2) mærkede snore. Igennem den dobbelte løkke, du nu har på pegefingern, trækkes den højre lange snor (på tegningen mærket y) helt igennem (3). Nu puster vi et øjeblik og ser på resultatet af vore anstrengelser. Hvis du har forstået det foranstående rigtigt, vil du se en lille løkke (4), der ligger øverst — denne trækker du til *venstre* med venstre hånd og tampen i højre hånd til *højre* — derved deler knuden sig i 2 dele, som føres op på plads i 2 træk lige under knuden. Næste knude knyttes akkurat på samme måde og trækkes til, så den slutter tæt op til den første, og du vil få en række helt ens knuder (5).

Når du har knyttet 15—20 cm, er du nok så fortrolig

med sømandsknuden, at du kan begynde at lave variationer. Skal vi prøve at lave en spiral? Det foregår på den måde, at du i stedet for at trække sidste halvdel til, løser den op — derved knyttes altså kun $\frac{1}{2}$ knude, og knytningen snor af sig selv. Når du har 6 halvknaver, bytter du om på de 2 lange snore, så højre kommer til venstre og venstre til højre, og der fortsættes med halvknaver en 10 cm. Så igen et stykke med sømandsknuder, og du kan nu veksle med sømandsknuder og snoninger, indtil du mangler ca. 25 cm af de korte snore, som stadig er fastgjort til bæltet. Nu skal vi lave håndtag til hundesnoren. Lad et stykke, der svarer til ca. 10 knuder, stå åbent — d. v. s. lad være med at trække knuden helt op til den foregående. Knyt ca. 15 cm sømandsknuder — læg disse dobbelt, så der dannes et håndtag. Der knyttes nu over det bare stykke plus de 2 korte snore, og når der kun er plads til endnu 2 knuder, klippes de korte snore af, og de 2 lange gøres fast på denne måde: Slå 2 knuder, som *ikke* trækkes til. Enderne stikkes op gennem de 4 løkker, der er dannet af de løse knuder, og ned på bagsiden, så strammes knuderne til på sædvanlig måde, og enderne klippes af. Hvis du synes dette sidste med endehftningen er for indviklet, kan du slutte med at binde de lange ender sammen med råbåndsknob, efter at det bare stykke er udfyldt med sømandsknuder. Nu er din hundesnor færdig, og jeg håber, du syntes, det var morsomt at knytte.

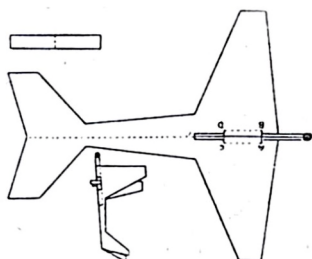
Nu har du prøvet at slå knuder, men hvordan står det til med

at binde knob? Hvor lærerigt og gavnligt ville det ikke være for troppen, om du og din patrulje repeterede alle de knob, I kender, og måske begynde at træne til tovværksmærket ved at lave ekstra teltbarduner eller takle for enderne af det tovværk, der som regel er bragt med hjemmefra for det tilfælde, at det skulle blive nødvendigt at udskifte en eller anden bardun.

Depotet forhandler en udmærket lille bog: „Tovværksarbejder“ med gode anvisninger og tydelige tegninger. Når man har god tid, er det spændende at finde ud af at binde de mere indviklede knob.

Til et patruljeførermøde forleden dag udkastede jeg det spørgsmål for patruljeførerne, hvad de ville sætte deres patrulje i gang med, hvis det i sommerlejren blev regnvejr, og de var nødt til at opholde sig i teltet det meste af en

dag. En svarede, at hun ville foreslå spejderne at synge alle de sange, de kunne udenad — „men det var forresten ikke så mange“, føjede hun beskæmmet til. En anden patruljefører ville læse højt af „Peter Plys“, og den tredje ville vove sig ud i vejret med regnvejrstøj på og „skove“ nogle friske pilegrene og så lave en lille konkurrence om, hvem der lavede den fiksede vandrerstav. Det er også en dejlig syssel at sidde og snitte i barken på en gren, men for at resultatet kan blive godt, forudsættes det rigtignok, at spejderne har deres dolke og knive i orden. Her finder

jeg anledning til at sige: at en god lille kniv er bedre end en stor flot dolk! Kniven ligger bedre i hånden og er meget nemmere at håndtere. Det lønner sig at få kniv eller dolk slebet op hos en fagmand og så jævnlig holde den skarp ved at slibe den på karborundumstenen. Og husk så den gyldne regel: at du altid skal skære *bort* fra dig.

Den sidste patruljefører, jeg spurgte, erklærede, at når hendes patrulje havde sunget og knyttet, sunget og splejset, sunget og snittet, *måtte* det lysne i vejret og snart blive tørvejr, og så ville de more sig med at lave svæveflyvekonkurrence.

Fra „Min Hobby Bog 1947“ havde hun denne idé: På et stykke stift tegnepapir eller postkortkarton tegnes en flyvemaskine af samme facon som tegningen. Flyvemaskinen klippes ud, og med bagsiden af en kniv trækkes de stiplede linier op. Der skæres riller ved A—B og C—D, og her presses en tændstik ind som vist på tegningen. Landingsstellet — den lille strimmel til venstre — klippes ud, bukkes sammen på midten og trækkes mellem tændstikken og vingerne. Nu bøjes flyvemaskinen sammen midtpå, hvor vi ridsede med kniven — og svæveflyveren er færdig. Den kan dekorerer med farveblyanter på vingerne — og nu kan I jo se, om I kan få ligeså megen fornøjelse ud af jeres svæveflyvekonkurrence, som min patruljefører forsikrede, at hendes patrulje ville få.

God sommerlejr — med kun lidt regnvejr!

Bo

★ ★ ★ ★ B Ø G E R ★ ★ ★ ★

Annemarie Selinko: *Desiree*. Gyldendal.

Her i huset læser vi alle i øjeblikket Annemarie Selinkos bog „Desiree“, vi stjæler den fra hinanden („vi“ vil sige en familie i alle aldre mellem 43 og 7 år). Desiree er den fuldendte underholdningsroman, og så får man jo ovenikøbet foræret lidt verdenshistorie ved samme lejlighed. Der er replikskifter i den, der er ganske usandsynlige, men i en så underholdende roman må man godt lyve, bare man gør det fikst!

„Desiree“ må være denne sommers feriebog.

★ ★ ★

Iver Gudme: *De drog ud* —. Kr. 5,35. Gyldendal.

„De drog ud —“ er et nyt bind i Gyldendals børneleksikonserie, og det er et meget spændende bind, som omhandler erobrere, eventyrere, opdagelsesrejsende, missionærer. Billedstoffet er meget bedre end i de foregående,

fordi der også her er taget morsomme gamle illustrationer med.

Lån hele serien på biblioteket og se, om det ikke var noget at anskaffe til tropslokalet eller hytten, hvor det er godt at have nyttige og samtidigt spændende opslagsbøger. Denne er ihvertfald så fuld af spænding og dramatik, at den kan gælde både for leksikon og underholdningsroman.

AH

NB!

Der udkommer intet blad i juli. Næste nummer er et dobbeltnummer (august og september) og kommer i slutningen af august. Gode billeder og lejrreferater vil jeg gerne have i hænde inden 20. juli.

Nakskov trop fortæller...

Den 23. februar 1951 brændte vort dejlige træhus på Solsikkevej; men der siges, „der er ikke noget, der er galt, uden det er godt for noget“. Den 24. februar 1952 kunne vi nemlig holde indvielse af et flot murstenshus med linoleum på gulvene til en opførelsessum af ca. 13.000 kr. Heraf fremkom 5.200 kr. i erstatning for det nedbrændte hus, ca. 5.000 kr. ved indsamling, foretaget af spejdermødre i forbindelse med spejdere. Troppen rådede selv

over ca. 1.000 kr., og restbeløbet har tropsrådet optaget lån for. Så vi tør nok sige, at vi har haft heldet med os, når jeg tænker tilbage for 12 år siden, da jeg blev spejder, var det i et snedkerværksted, som vi måtte låne om aftenen, når det ikke blev benyttet til at arbejde i. Dernæst lånte vi et gammelt asyl, som senere er blevet revet ned.

Der er følgende rum i vort nye hus: storstue, garderobe, materialerum, patruljerum med elektrisk ovn og elektrisk kogeplade — bordet kan klappes sammen og op til væggen. Toilet med vandkloset og vaskekumme. God teltplads udenom.

24. februar kl. 10 åbnede vi. Formanden, hr. Bohart, bød velkommen; der var mødt mange forældre, tropsråd, repræsentanter fra de øvrige korps, pressen m. m. Hele troppen kom så ud til huset kl. 10,30 — vi er ca. 100. Vi fik mange gaver, bl. a. af de gule drenge en forfullet bjælke med rustne søm — sat på et brædt. Det er det eneste minde, vi har om vor gamle hytte; det var en god idé. Så fulgte forskellige taler, gæsterne fik vin og småkager, spejderne the og fastelavnsboller. Vi sluttede med en kæde rundt om huset og sang tapto. Så var der åbent hus til kl. 18, og der var mange, der havde lyst at kigge.

Jeg vil slutte med at bringe vort tropsråd og de flinke spejderfædre, som har været derude i en hel måned hver aften for at male eller sætte hessian op, som vi har overalt på væggene, en hjertelig tak fra alle de blå i Nakskov. Spejderhilsen!
„Peter“

*** POSTBOX ***

Noget ganske nyt! 2 græske pigespejdere fra Athen, 20 år gamle, vil gerne korrespondere med 2 pigespejdere fra København — hvem kommer først? En pigespejder, 12 år, fra Pennsylvanien, en seniortrop fra New Zealand, en pigespejder fra England, 12 år, en pigespejder, 11 år, fra New York, en pigespejder, 12 år, fra U. S. A. — Og hav så lidt tålmodighed med at få ønskerne opfyldt.

Fromse

Birthe Rasmussen — 4. Lyngby. Lise Vogensen, Meta Selmer Hansen, Karen Okkels, Margit Jensen — 1. Morsland. Vibeke Christiansen, Birgit Hansen, Birthe Thomsen og Gumilla Enggard — Humlebæk. Hanne Engstrøm — Sundby. Lone Bang Christensen — 1. Lyngby.

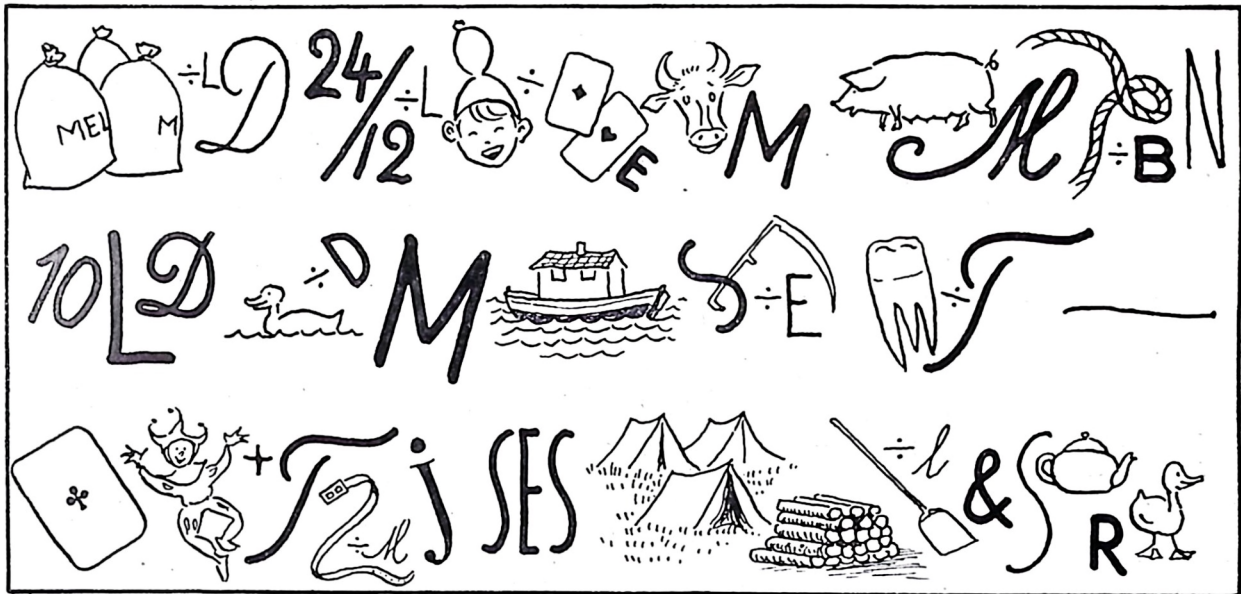
Lis Bøje, Grete Sørensen, Else Rasmussen, Sonja Meyer, Leise Rose, Lis Jensen, Anne Mette Christiansen — Sundby. Lis Høj Jensen, Hanne Vibeke Stapel — 4. Lyngby. Lone Bang Christensen, Lisbeth Warming, Jette Viuf — 1. Lyngby.

Birthe Bruun — 7. Århus.

* * * DEN *lette* SIDE * * *

Hvad mon der står i denne rebus?

Send løsningerne til redaktionen inden 15. juli. Der er en chance for et gavekort på 10 kr. til depotet

* * * Patruljehjørnet * * *

Falkepatruljens lejrforberedelser

Falkepatruljen er en ny patrulje. Spejderne er nylig op-rykkede blåmejser, så de er ikke så vældig gamle, men måske netop derfor vældig *energiske*.

De tog navnet „Falkene“ for at genoplive en gammel tradition, idet troppen nemlig en gang i oldtiden har haft en Falkepatrulje.

Gamle spejdere i troppen fortæller begejstret om, hvordan „Falketroppen“, der havde 13 medlemmer, modte op i pinselejr i flok og rad med enorme dyner i brogede betræk, jordemodertasker, indkobsnet og lignende håndbagage. Deres uniformer var ikke blot tilnærmelsesvis reglementerede, men spejderne var ivrige og glade for det lidt, de havde, og tiderne var anderledes dengang, der var krig og besættelse og ingen steder, hvor man kunne

gå hen og købe de ting, som mange af jer nu regner for noget ganske selvfølgeligt og ganske uundværligt.

Falkepatruljen af 1952, som vi nu træffer i fuld gang med lejrforberedelserne, har altså ikke så meget at gøre med den her omtalte patrulje, undtagen at spejderne har lige så rare smil i de glade ansigter, og at patruljen er næsten lige så fattig, idet deres patruljeudstyr består af en tom trækasse, en patruljestander og 17,56 kr. i patruljekassen. Disse penge har de slidt hårdt for, idet de har solgt distriktets julekortseddel og derved tjent 2 øre pr. kort. Nu er 17 kr. og 56 øre jo egentlig ikke nogen formue idag, så det er jo ikke så underligt, at de er lidt betænkelige ved tanken om alle de mange ting, der hører til et komplet patruljelejrudstyr.

Ved sidste førermøde fik hver patruljefører en liste med hjem. Den var lang, det var en fortegnelse over alt, hvad man skal have med i en sommerlejr for at kunne klare husholdningen for en patrulje i ca. 10 dages sommerlejr. De andre patruljeførere gik hjem med deres lister og vil nu tage økser og spader ud af det fedtede papir og prøve, om de er ordentlig skarpe, måske sætte bedre navn på et

eller andet, syn nogle nye poser til opbevaring eller måske anskaffe et sæt af de nye poser fra depotet med det svære navn, som skal være så gode at putte alt muligt i. De vil på grundlag af tidligere års erfaringer finde ud af et par særlige finesser og gøre alt klart til brug.

Men „Falkene“s patruljefører kunne bare gå hjem og kigge i den tomme kasse og så ellers prøve at finde ud af, hvordan der kom noget i den.

De starter med at sætte listen fast i låget med tegnestifter, så ved de da, hvor de har den.

Sådan ser den ud:

FALKEPATRULJEN

Telte: Troppens patruljetelt mrkt. „F.“ med underlag og oversejl, teltpose og kølle. (Husk at se det hele omhyggeligt efter, tæl pløkkene og sørg for, at alt er tydeligt mærket med navn (F). Der skal være pløkkepose og „tutter“ til stængerne.)

Køkkentelt. Telt mrkt. VI m. tilbehør.

Kasse. Patruljeudstyret skal opbevares i en solid trækasse, der dog ikke må være større og tungere, end at den med lethed kan bæres af patruljens spejdere, efter at den er pakket. Der skal være håndtag i begge sider, hængsler og hængelås (husk at tage nøglen med), og kassen skal være forsynet med trops- og patruljenavn.

Indhold: 1—2 økser, 1—2 spader. 1 lille muggert, evt. jernpløk. 1 grensav, evt. ekstra klinger. Sisalgarn og murersnor.

Lærredsspande — så mange som muligt.

1 sæt kokekar (3, der går inden i hinanden, m. låg og hylster).

1 stegepande. Jernstænger eller lign. til ildstedet.

2—3 sleve, piskeris, paletkniv, brødkniv (skarp dolk kan bruges), evt. skrælleknive. Dåseåbner, proptrækker, tæg.

Smørebræt, 2—3 „fade“, ekstra bestik og tallerkener, ekstra krus $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ l.

Lejrtermo og materiale til „flueskab“, evt. „bageovn“.

Dåser, glas m. skruelåg, opbevaringsposer til madvarer.

Poser: Hessianspose til kartofler og andre grøntsager, vandtæt pose til tørt papir o.l., der skal bruges til optænding.

Poser af bomuldsstof (store) til brød. Lærredspose til mel, gryn o. s. v.

Opvaskeborste, karskrubbe, karklude, viskestykke, „køkenhåndklæde“, grydelapper og helst ekstra sæbe og lærredsvandfad til brug for kokkene.

Lejrkogebog, regnskabsbog, og notesblok.

Vandtæt stykke til brændeskjul. Evt. brændebærer af hessian.

Redningsreb, signalflag. Eventuelle håndbøger.

Patruljestander.

Samaritertaske: Gazebind, brede og smalle. Vat, „rød

jod“, levertransalve, vaselin, brandsalve. Hefteplaster, Hansaplast, sikkerhedsnåle og saks. Lærreds- eller elastikbind og en citoforbinding til turene.

„Nu må I tænke jer voldsomt om. Hvor skal vi skaffe tingene fra? Hvad kan du skaffe? Og du? Og du?“ Den lille nybagte patruljefører ser bestemt på hver enkelt af patruljens medlemmer.

Efter lang tids tænkning dukker de første forslag frem. En kan skaffe noget reb, fordi de skal have en ny flagline hjemme — og måske kan der blive til et redningsreb, i hvert tilfælde til ekstra barduner til køkkenteltet.

En kender en „grosserer“ i gammelt jern (dér, hvor de sælger de gamle aviser, de samler hos venner og bekendte, og som har indbragt dem penge til skindet, patruljestanderen er af). Her kan vi nok få „kogestænger“, mener hun.

Mange vil sy poser, for det er til at finde ud af, og lidt rester kan man nok få fra mors kludekasse.

Klude, viskestykker, grydelapper o. l. er også ting, man kan klare, og en af de små „tegner“ sig for det stykke sæbe, der skal højne lejrhygiejnen på køkkenpladsen.

„Min moster vil sikkert gerne sy et par signalflag, hvis hun får nogen at se efter, og hvis jeg går med skraldespanden og schæferhunden,“ mener en.

„Og min far vil sikkert også gerne sætte fine metalnavne på økser, spader og kokekar, for han er blikkenslagermester,“ tilføjer en anden.

„En lejrtermo???“ A, det er bare en pose af hessian eller andet groft stof, der er foret med noget tykt og uldent.

„Panterne har en lærredsspand, der er læk, den har de foret med en gammel mølædt badedragt, og den er blevet et vældig godt „isskab“, når den bliver gjort godt våd og hængt op i et træ.“ Patruljeføreren påtager sig selv at fabrikere en sådan, da hun er den eneste, der kender sådan en fyr i funktion.

Men økser, spader, kokekar o. s. v., alle de ting, der skal penge til at erhverve — mange penge, hvordan skal de klare det? De kigger på depotets prisliste, regner ud og diskuterer ivrigt, om en stegepande er vigtigere end en lærredsspand. De 17 kr. rækker ikke langt.

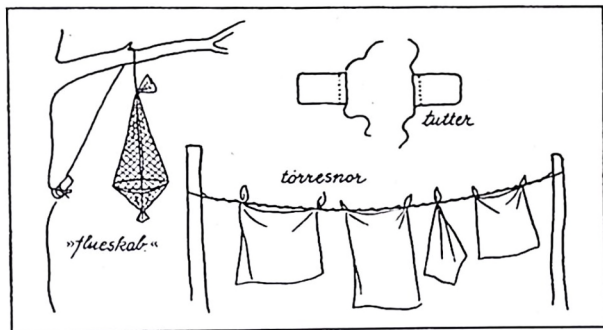
Det dundrer på døren, og ind stormer Susan. Det er sandt, Susan lovede at komme og hjælpe, hvis hun fik tid, og hun har ikke glemt sit løfte, selv om hun er blevet tropsassistent og er „ved at drukne i problemer“.

Straks bliver der en spørgen og en snakken, for Susan må forklare og give gode råd.

„Hvad er „tutter“ til telstænger?“ „Hvordan laver man et flueskab?“ „Hvordan med en bageovn?“ „Hvad er murersnor?“ „Hvor store skal de „fade“ være?“

Det vrirler med spørgsmål.

„I skal vælge så lette ting som muligt,“ forklarer Susan. „Til „flueskabet“ bruger I ca. 1 m gaze og en lejrallerken eller et af de omtalte „fade“, lagkagebunde er vældig gode, lette og billige. Flueskabet skal hænge frit, højt og i skygge.

Dåserne skal jo også være lette, man kan få nogen af pap, der er parafinerede, så de kan tåle fugtighed, og man kan også få dem i forskellige størrelser, der kan gå ind i hinanden, så de ikke fylder så meget, når de skal pakkes ned. Små glas med skruelåg til salt, sukker, smør-dåser o. l. er også rare at have, og de kan muligvis ligge i kogekarret, når det skal pakkes. I stedet for et tæg kan I bruge en kaffepose i en snor, den hejser I så bare ned i kogekarret med det kogende vand.

Murersnor er stærkt, glat sejl-garn, der kan bruges til torresnor til håndklæder, viskestykker o. l., man lægger den bare dobbelt og snor den rigtig stramt, spænder den ud mellem to træer eller pinde, så behøver man ingen klemmer, man kan putte håndklædehjørnerne ind mellem de to snore, og det skal nok blive hængende, hvis snoren altså er stram nok. Murersnor kan også bruges til at hejse lejrtermoen eller flueskabet op i træet for ikke at friste gårdens hunde. Sisalgarn er dejligt til besnoring, og det har en pragtfuld tjæreduft, men det egner sig ikke til torresnore eller til at binde om madposer.

En bageovn laver man af en kikskasse, det er lidt indviklet, og sådan en fylder jo også lidt meget, men der er også mange andre måder at bage på, f. eks. under et omvendt vandfad, det er altsammen noget, I kan studere og så forsøge, når vi er blevet installeret på lejrpladsen. Forresten en vandtæt pose eller dåse til tændstikker er en god ting at have med.

„Tutter“ — ja, det er altså tutter til at putte teltstængerne ender i, små poser med løbegang og forbundet med en lang snor, men de skal sys af meget kraftigt stof, ellers går spidserne igennem.

Efterhånden fik de løsning på alle problemerne, selv det største, nemlig hvordan man laver et kokkeltelt af et alm. lille, gammelt, meget lappet og ikke ganske vandtæt telt, som ikke længere kunne bruges til at sove i.

„Når I så har pakket det hele sammen og låst kassen, skal der sættes mærkesedler på, og det hele skal sendes med vognmanden til banen.“ Susan forklarer indgående fremgangsmåden og giver patruljen 3 mærkesedler, „det kan I vel nok klare selv?“

„Hvad er det egentlig, du har tænkt dig, vi skal pakke

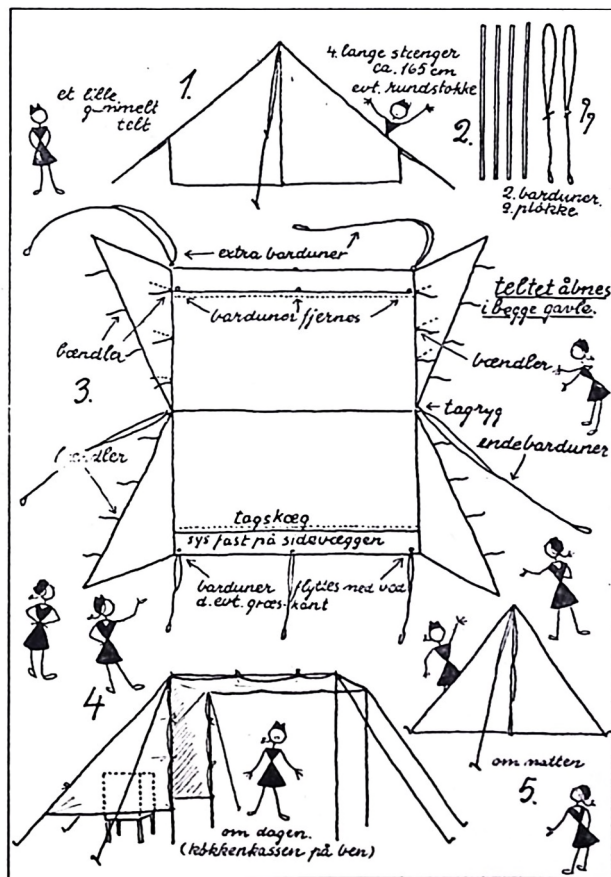
ned i kassen?“ spørger den lille frejdige patruljefører og smækker låget op. Susan ser og ser — og ser ligesom de andre absolut ingenting. Pludselig kommer hun i tanker om noget. „Å, jeg havde jo en overraskelse til jer. Det ene amerikanske lotteri, der blev solgt til forældrefesten, skulle gå til jeres udstyr — det er 50 kr. — Sæt jer ned og skriv op, hvad I gerne vil have for pengene, men regn det fornuftigt ud, så skal jeg hjælpe jer med indkøbene, men I skal ikke beregne penge til kogekar, for det forærer troppen jer. Enhver ny patrulje, der har vist, at den kan klare sig i et halvt år, får et sæt kogekar, og det vil I også få — det er tradition, forstår I.“

Falkenes munde er meget åbne, og deres øjne er mindst lige så store som de H. C. Andersenske tekopper.

Susan ser fra den ene til den anden, men da de stadig ikke rører sig, tager hun sin hue og siger: „Ring mig op en dag, når I er kommet til bevidsthed, jeg må gå nu. Farvel.“

Så er hun ude af doren. Straks efter bryder vilde indianerhyl ud, og en krigsdans tager sin begyndelse derinde. Susan går beroliget sin vej.

Det bliver en meget travl tid for „Falkene“. Der regnes

Juni måned 1952

Har du mon fået din personlige udrustning til sommerlejren bragt i orden? Hvis dette ikke er tilfældet, så læs denne annonce igennem og se efter, om der er noget, depotet kan hjælpe dig med.

Lejrkittler

Til spejdere, samme model som uniformen,	
stør. 0, længde 74 cm	20,50
stør. 1, — 84 cm	21,50
stør. 2, — 94 cm	22,50
stør. 2A, — 104 cm	23,50
stør. 3, — 112 cm	24,50
stør. 3A, — 118 cm	25,50

Til førere, model 1,	
stør. 40, længde 105 cm	32,00
stør. 42, — 112 cm	33,00
stør. 44, — 118 cm	34,00
stør. 46, — 120 cm	35,00

Lejrkittelstof, 70 cm, pr. m	3,85
Mønstre til lejrsettene	1,25
Knapper, læder, pr. dus.	2,00

Lejrforklæder

Bomuld, blå- og hvidternet	6,25
Hessian	3,50
Lærred, mørkeblå, svær kvalitet,	
69 og 84 cm	7,50, 8,50
Lejrhuur, mørkeblå,	
Lærred	4,50
Uld	7,50

Er du en af dem, der har et lejrålstæppe? Depotet har et uldent tæppe, som du kan sy patruljens kendetegn på... 12,25

Det kunne jo gå hen og blive solskin på din lejr —

Solbriller	6,25, 4,25	Niveacremer	2,00
Sololie, Nivea	3,00	Læbepomade, hvid	1,50
— — — og så husker vi: hver spejder sit vandfad			4,25
og spejdersåben, der skummer i saltvand og flyder på vandet			0,90, 0,30

Vi har fået nye, pæne feltflasker til ½ og ¾ liter.

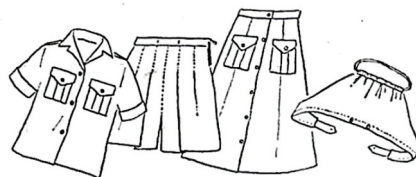
½ liter	14,85, 14,65	¾ liter	18,50, 17,85
---------------	--------------	---------------	--------------

Skal du i lejr i udlandet, kan vi hjælpe dig med dannebrogsslaget til

rygsæk	0,65	og tværsæk	0,50
gaveemblem	0,95	verdensflag	2,25

Et par gaveideer til sommerens lejrvarter

Papirkniv, sølv med kløver, 2 stør.	17,00, 15,50
Træskeer, med udskåret kløver	4,50, 3,50
Nyhed:	
udskåret trekløver i træ med lysstage	6,00, 2,25

Lejrset

bestående af kortærmet bluse, nederdel,	
shorts og trekant, stør. 38—40—42	44,50
Shorts og trekant	16,25
Bluse og nederdel	28,25
Bluse, stør. 44	14,25
Nederdel, stør. 44	19,00

Lagenposer

hvide, 3 kvaliteter	19,85, 17,85, 12,75
bomuld, ternet	15,50
bomuld, ternet med overfald	19,50

Madrasvår

hessian	14,85
bomuld, ternet, med bændler	18,25
bomuld, ternet, med lynlås	20,50

og så ønsker depotet dig en rigtig god lejr

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

og diskuteres, mange ting købes ind og sættes navn på. Der sys på maskine og broderes med kulørt garn, alle får de flotte hessiansforklæder med navn på maven og kløvere på barmen. Der saves en løs hyld til kassen, og små lister sættes fast, sådan at hylden kan sættes ind, når kassen skal være skab i lejren. Resten af brættet behandles grundigt med sandpapir, for det skal være smørebræt. De nye økser bliver slebet, og der kommer navn på alt. Køkken-teltet bliver ved hjælp af noget, man kan købe i en flaske, og en rar spejdermors assistance, imprægneret, og selve kassen males knaldgrøn med „Falkene“ i rødt på låget. Det sværeste var vel nok det med håndtagene, men også det klarede de, idet de ved hjælp af et bor og en løvsav fik lavet to huller i hver side. En stump tykt reb skulle

være håndtag, enderne blev puttet ind i hver sit hul og forsynet med en kæmpeknude indvendig. Jo, der blev slidt i det, og stor var deres stolthed, da de bar kassen pakket og aflåst til det aftalte sted.

Og deres begejstring kendte ingen grænser, da de atter genså den på troppens lejrplads en uge senere og gik i gang med at pakke ud. Havde de nu fået det hele med?

Denne sommerlejr var „Falkene“s første. Mange ting skal læres, erfaringer skal høstes — men det allervigtigste er, at hver enkelt spejder senere vil mindes den som en stor og vidunderlig oplevelse.

Lad os håbe, at den bliver vidunderlig, ikke alene for „Falkene“, men for alle jer, der nu snart forventningsfulde drager af sted. God lejr, allesammen! Kat.